

VRIJDAG

Als ik thuiskom van school is het een enorme chaos.

Er staan door heel de keuken tassen; tassen met boodschappen, tassen met kleding en tassen met andere spullen. Mama komt aangelopen met een grote berg wasgoed, tenminste... ik denk dat het mama is, want de berg is zo hoog dat ze erachter verdwijnt!

Ik ga vast aan de keukentafel zitten, waar mama al een glas yoki en de koektrommel heeft neergezet. "Nu kan ik mooi een extra koekje nemen" fluister ik tegen Nijn.

Nijn is mijn beste vriendin, ze weet alles van me. De jongens en meisjes uit mijn klas vinden het een beetje raar dat ik altijd mijn konijn bij me heb.

Ik vind het niet erg, ik vind de jongens en meisje uit mijn klas juist een beetje raar. Ik ben de enige die Nijn verstaat, ze zullen wel jaloers zijn.

Maar Nijn is wel een beetje bang voor ze. Vooral Wietske zegt nog wel eens gemene dingen, ik hou dan altijd mijn handen over haar oortjes, maar toch ziet ze er altijd weer zo geschrokken uit.

Alleen Merel begrijpt me, maar ze weet ook niets te zeggen tegen Wietske zodat ze eindelijk eens haar mond houdt. Merel houdt ook van tekenen en knutselen net als ik, ze kan het ook heel goed.

Pas als mama de berg was per ongeluk uit haar handen laat vallen en met een zucht o-o-o roept, ziet ze me, "Madelief je bent thuis!" zegt ze dan, terwijl ze alle wasgoed weer op een hoop probeert te schuiven.

"Ik heb een verrassing!" vertelt ze ondertussen enthousiast verder. Ze hoopt dat ik raad wat het is, maar ik hou niet van raadspelletjes, ze weet toch het antwoord al, dus ik zeg; "Wat dan?".

Mam kijkt alsof de verrassing er al af is, omdat ik niet heb geprobeerd het te raden. Dan zegt ze; "We gaan deze mei-vakantie naar het huisje van opa en oma!".

“Het huisje van opa en oma?” herhaal ik, “Gaan ze zelf niet op vakantie?”.

Mam kijkt een beetje teleurgesteld, ze had zeker verwacht dat ik een gat in de lucht zou springen, en ze zegt “Opa en oma zullen er een weekje zijn en papa komt erna nog een paar daagjes. Dan zijn we voor je verjaardagsfeestje weer thuis. Dat is toch gezellig?”

Ze kijkt even naar me en zegt dan “Morgen-vroeg vertrekken we, dus ik heb nog een hoop te doen, wassen, opruimen, inpakken...” als ze weer verder loopt met de was.

Ik ga naar mijn kamer en zeg tegen Nijn; “Ik hoop dat ik nooit groot word”, Nijn kijkt me aan met haar grote kraalogen, “Grote mensen hebben het altijd maar druk, mama heeft altijd haast en papa is ook zo weinig thuis”.

“Denk jij wat ik denk?”, Nijn luistert nog steeds aandachtig naar me.

En ik zie dat ze net zo bezorgd is als ik over mama’s verrassing.

Wat vind jij leuk om te doen? Heb jij een hobby?

ZATERDAG

De volgende dag vertrekken we al vroeg. Al gelijk na het ontbijt.

Maar ik ben nog hartstikke moe. Ik kon helemaal niet slapen van de zorgen en heb heel de nacht nagedacht over de vakantie.

Ik ben er pas achtergekomen dat er iets mysterieus is aan opa en dat hij misschien wel een tovenaar is. Maar niet als een goede fee! Nee, als ik bij opa en oma op visite ben, geeft opa mij wel eens stiekem een zacht tikje met zijn toverstok.

Hij tovert mijn stem weg, want pardoes weet ik dan niets meer te zeggen!

Iedere keer schrik ik me weer het hubus kulubus van zijn tovertruc.

Misschien is hij boos op me. Zes weken geleden mocht ik bij zijn duiven kijken.

Hij zei dat ik heel speciaal was dat ik bij zijn duiven mocht kijken, want niet iedereen mag dat! Ik mocht het ook niet doorvertellen van hem, dus het was vast een geheim. Misschien denkt hij dat ik dat wel heb gedaan!

Ik heb mama en papa er dus nog maar niks over verteld, straks wordt opa ook boos op hen en verandert hij ze in ...duiven! Oh nee! Wat moet ik dan?

Maar opa heeft veel duiven, dus hij heeft al flink geoefend. En hij draagt altijd een vreemd plat hoedje, ik vind het verdacht. En ook een beetje eng, want nu ben ik een hele week bij hem in de buurt!

Ik krijg er een vreemd soort kriebels van, **geen** leuke waar je blij van wordt en van moet lachen.

Mama kijkt me bezorgd aan, we zitten al een tijdje in de auto en ik heb al heel de weg nog niets gezegd, omdat ik zo druk aan het nadenken ben over opa.

“Gaat het wel goed met je lieverd?” vraagt ze, “Je vindt het toch altijd leuk in de auto?”

Dat is waar, ik zit graag in de auto naar buiten te kijken. Naar de vogels in de lucht, of de wolken. Soms zie je figuren in de wolken. Of naar de huizen, de mensen of de dieren. Vooral als we zo lang in de auto zitten kom je zoveel tegen om naar te kijken!

Maar dit keer niet, ik krijg er ook een beetje buikpijn van, dus dat zeg ik tegen mama.

Nu kijkt mama nog bezorgder en zegt; “O-o, als je maar niet ziek wordt. Dat zou niet leuk zijn, helemaal niet in je vakantie!” en ze voelt aan mijn voorhoofd. “Volgens mij heb je geen koorts” mompelt ze als ze weer naar de weg kijkt. Dat zou wel goed uitkomen denk ik ineens. Als ik ziek word gaan we misschien wel eerder naar huis!

“Nou heh-heh, daar zijn we dan!” roept mama als we het vakantiehuisje van opa en oma binnenstappen. Oma komt gelijk naar me toe en geeft me een aai over mijn bol; wat betekent dat mijn haar door de war zit en mijn nieuwe speldjes niet meer op de plek zitten waar mama ze vanmorgen heeft ingedaan. Ik voel er eentje naast mijn oor bungelen. Waarom doen grote mensen dat toch?

Opa zit op zijn stoel, met zijn stok naast zich, Nijn zag hem al en kijkt geschrokken. Ik geef hem snel een kus op zijn wang en roep dat ik even buiten ga spelen. Ik hoor mama nog net “Blijf in de buu-huurt” roepen, als de deur dichtvalt.

Er is een grasveldje met een kleine speeltuin voor het huisje. Ik vind schommelen wel leuk, maar iets verderop begint er een bos, dat vind ik veel spannender. Mama vertelde onderweg al dat er een bos was met een meer, je kan er zwemmen in de zomer, zei ze. Misschien dat we *van de zomer ook* HIERHEEN GAAN!!! O-NEE !

“Niet bang zijn Nijn” zeg ik tegen Nijn als we een stukje het bos inlopen, maar ze kijkt nog steeds een beetje bang. Al weet ik niet waar het nou precies door komt...

“Het is hartstikke leuk in het bos, je vindt er allemaal bijzondere dingen!” Nijn is al een beetje gerustgesteld.

“En..” zeg ik “We kunnen ons goed verstoppen in het bos, dus opa kan ons daar niet vinden”.

Er loopt een paadje door het bos; je kan wel maar beter op het paadje blijven anders verdwalen we straks nog!

“Hee, kijk! Een eekhoortje!” Nijn kijkt haar ogen uit, “Zie je wel hoe mooi het is!” zeg ik dan tegen Nijn.

Er zijn ook een hele hoop paddenstoelen. “Zouden er kabouters in wonen?” vraag ik aan Nijn. Dan zie ik een heel klein rood puntmutsje op de grond liggen. Hij past net over mijn duim!

“Ik dacht dat kabouters niet bestonden...” zeg ik tegen Nijn, maar Nijn kijkt net zo verbaasd als ik moet kijken. “Hallo?”, ik kijk om me heen, op de grond, tussen de blaadjes. “Is er iemand?”, roep ik.

“Hoi!” antwoord er iemand, ik schrik ervan. Ik kijk goed om me heen op de grond, want ik wil niet op een kabouter gaan staan!

“Ben je iets kwijt?” vraagt een jongen die van achter een boom tevoorschijn komt.

Ik kijk weer omhoog en merk dat ik nog steeds het mutsje op mijn duim heb zitten. Nog voordat ik hem over de kabouters kan vragen zegt hij; “Hee, die was ik kwijt!” en hij wijst naar het mutsje. “Ik was met mijn kabouters aan het spelen bij de paddenstoelen gisteren” vertelt hij verder, “maar thuis was ik een mutsje kwijt”. Dus ik geef hem het mutsje terug.

“Dankjewel” zegt hij dan “Ik heet Noah, wie ben jij?”. “Ik heet Madelief”, zeg ik. Noah vertelt verder; “Ik woon samen met mijn vader, hier in het bos, mijn vader is boswachter”. ‘Wauw; wat gaaf!’ denk ik.

“En wie is dat”, vraagt Noah dan nieuwsgierig, als hij naar Nijn wijst. Mijn wangen worden een beetje warm, als ik haar voorstel.

En ik fluister erna nog snel ‘sorry’ naar Nijn. Maar Nijn lijkt het niet veel uit te maken, ze is wel onder de indruk van Noah. “Zal ik je mijn kabouters laten zien?” vraagt Noah.